

RYXPER1126AE

Ella Plevin

A Bejáratot és a Kijáratot egyaránt egy éles belégzés hangja jelöli ki. A hörgés létfontosságú a felkavaró élményekhez. A Diádok ugyanis rezponzívak: ha a levegővétel rövid és éles, a *sajáték* jó eséllyel azonos marad. De ha biztos, mély lélegzetet veszünk, a *sajáték* rendszerint tovább tart, és több különféle ösvényt kínál fel. Egyesek szerint így könnyebb megbirkózni az elszabadult romlottságokkal is az afféle ösvényeken.

A testünk (a *Honmoro* testünk) mintha a legszokványosabb módon szívna be a levegőt, pedig ez csak a *hsware-bio* egy visszavonási vagy szétkapcsolási protokollja. A torokban süvítő levegő érzete éppoly szintetikus, mint a bordakosár, amely sípoltatja azt, az átmenet mégsem kellemetlen. Néha egy ponton bizsergető meleg nyilall a nyakba, mintha csak vasreszelékek válnának le a nyúltagyról egy mágneses csók nyomán. A fejünk szőrtelen lesz. Csupa fénylő. Szent Habakuk. Szirup.

A Diádok kezdetben állítható szélessávú agy-gép interfészeknek indultak, melyeknek egyenként hálózatba kötött spórái konzerválták és felturbózták az agyat, hogy az „elérje a végső szimbiózist a mesterséges intelligenciával”, ahogy akkoriban hívták lol. Ez egy soros kapcsolású retró interfész volt több ezer apró, rugalmas elektródával, amelyek 96, 108, végezetül 777 szálon át elosztva futottak a koponyába, ahová kezdetleges mikroprecíziós idegsebészeti robotok ültették be őket.

Kezdetben voltak problémák. A hekkerek a csatornákat feltörték, nyilvánossá tették, és ezen akkoriban többé-kevésbé mindenki jól szórakozott. Ám miután megtanultunk olvasni egymás gondolatait, megbántuk az egészet. Kiderült, hogy mindenki végérvényesen pszichotikus, erőszakképektől feldúlt, egregoroktól gennyes. Természetes védekezésként a nyelvből bástyákat emeltünk az elménk határaitra, mert mindnyájan elborzadtunk a bennünk lévő ismeretlentől, és attól, hogy másokban is ugyanekkora, ha nem nagyobb zűrzavart találunk. Önmagunk mögé rejtőztünk önmagunk elől. Jogszabályok és védőintézkedések kerültek bevezetésre.

Már tényleg teljesen el tudsz bújni a nyelvben. Hagyd, hogy hálóként körülölelje minden tettetted. De nemcsak szavakból és betűkből álló nyelvek léteznek – van nyelve a szagoknak és a bőrnek is a kompozit részek számára. Akadnak, amiket kőrákások alkotnak, vagy elpuhult részek, vagy fény. Mások szertefoszlanak a szánkban (hamuval telt üreg). Amikor nevet adunk egy dolognak, megfojtjuk azt. Olyan ez, mint egy tartály víz: ha hajlandóak vagyunk halként élni, életben tart. De

ha ráeszmélünk, hogy nem vagyunk halak, a tudónket marni kezdi a víz, és belefúlunk, belefoszlunk az eszmébe.

Ezért építettük meg a BEAL/BAL (Balzsamozott Enkefalosz-Asszimiláló Látkép) hálózatot, egy korai képalkotó rendszert, amely a személyiség azon bugyrát térképezi fel, ahol az egyéni tapasztalat, megértés és érzések egymásba folynak, majd ez alapján hoz létre egy terraformált nyelvi látképet, azaz a személy Átrenáját. Ettől a haptikus totális környezettől, amely a *sajáték* alatt végig fenntartható marad, kevésbé rettenünk el, sőt, szabadon kalandozunk benne.

Így hát vettem egy levegőt. A ködajtó felállt a *sajátékos* körül (körülöttem), s vártam, amíg a látszólag kaotikus és nyughatatlan improvizáció végtelen számú formába rendeződik. A megalkotott architektúra az én és kedvesem interfészének digitális archívumából bontott anyagok felhasználásával épül fel, és bár ebből a rendszer minden alkalommal mást generál, van az egésznek egy olyan érzete, mintha az közvetlenül belőlünk harsanna fel. A chartres-i zarándokok lópikulák az ilyen terek csúcsait és szurdokait járó epifániafüggőkhöz, csodamániásakhoz és katarzisényencekhez képest.

Amikor valaki megpróbálja leírni, milyenek is a belső látképek, ilyen kifejezéseket használ: majombarna, halszürke, a mérgezett föld felett húzódó fertőzött körök füzére, talán egy ragadós áruást árasztó sírhalom burka. A nyelv határai a világ határai, így ez a látvány csak úgy jöhet létre, ha az a benne megbúvó személyiséghez természetes módon igazodik, beleértve a perspektíva bizonyos fokú rendellenességeit. De az elme ragyogó napja is egyszerre csak egy sávot emelkedik.

Az enyém általában egy elliptikus zömök oszlopsorral övezett tágas khariszi kifutóból szökken elő, amelyet szúrós fű borít. Egy 791-es tábla alatt szalszabílek állnak, és perzsa feliratszerűség mutatja az utat befelé. A kanyargó ösvényeken továbbhaladva egyfajta galambház álcája mögött ocsmány hibalajstromot találok. Ez a rossz döntéseim és szégyeneim tárháza, ahol a förtelmes tartalmakat ólomdobozok zárják el. Eltemetésük következtében elszíneződtek, először zöldre, majd lilára, azután feketére, miközben egyes darabok szétfeszítették saját dobozaikat. Más hitványságok felfúvódtak, kitüremkedtek, végül olyan formátlanra duzzadtak, hogy bűzös robbanással szétnyíltak. Ezeket jobb volt nem piszkálni. Távolabb olyan dolgok hevernek, amelyeket sem elföldelni, sem elégetni nem lehet – egyebek közt korán elvetélt ötletek és remények –, ezeket a bűzös padlóra vetették a sakálok, hiénák, tigrismedvék, keselyűk és hollók alaktalan elegyei számára. A teljes nyíltság és szabadság földje ez. Nyirkos zsigerek girlandjai lógnak a fákról combcsonatok, térdkalácsok és agyarak szilánkjaival teleszemetelt fácánlevél-ágyások felett.

A romlások úgy jönnek-mennek a *sajátékban*, mint az időjárás. Olykor összecsomósodnak, és sűrű, fekete csontléből képzett ködöt formálnak. De a legrosszabb, amikor azoknak az alakját öltik magukra, akiket a Diádon kívülről a *sajátékos* a legjobban szeret. Anyák és apák, egykor imádott nők, meg nem

született, de el nem felejtett gyermekek. Bárki megjelenhet hirtelen, darabokra téphet minket, és visszaöklendezhet az oszlopcsarnokon innenre.

Mielőtt belefognék abba, mi történt, el kell mondjam, hogy a *Honmoro* arcom valaha nem volt más, mint rángások és grimaszok halmaza, és általában úgy jellemezték, mint „törékeny, neurotikus” gyermeket, mígnem néhány év elteltével kétméteres összevont szemöldökké nőttem ki magam.

Ebben a bizonyos *sajátékban* a Diád által felkínált fraktálkertek és -tisztások magukat megszállva vörös téglás labirintussá lényegültek át. Olyan érzés volt, mintha egy nyugalmazott iparközpontban járnék, amely valaha az Ātrena korábbi utazásokról ismerős részeit gyárthatta – habár azok itt olyan csupasz formában jelentek meg, hogy nem ismertem rájuk, némelyik nem volt több egy drótváznál. A helyiségek berendezése is változott, de mindegyikben éreztem kopott fű vagy talán nedves kő szagát, és idegenek ujjainak balzsam-illatát a tömjénező lengése alatt. Ez átvezetett egy sötét boltív alatt. Az ottani kövek belül üregesnek, suttogónak hatottak, és ugyan egy kis lichthof inkább csak feltartotta a sötétséget, minthogy fényt terelt volna befelé, egy kisebb omphalion mégis feltündökölt a falon. Ahogy közelebb hajoltam hozzá, ugyanaz a villanásokból és absztrakcióból képzett, langaléta szemöldökráncolás bámult vissza rám kihívóan.

Csak álltunk ott, harcra és ölelésre egyaránt készen. A képzetember és sóvárgó kísértete.

– Most minden pont olyan zavaros, mint előtte volt – mondta nekem –, de ez a zavartság te vagy, ahogy én létezem. Nem az, ami lenni szeretnénk.

Körbefordultam, és nagy levegőt vettem.

A szöveget Dorota Gawęda és Eglé Kulbokaité a prágai Futura Gallery-ben rendezett *Sunk into it, part of it* című kiállításához Ella Plevin írta. Magyarra Bodóné Hofecker Zsuzsanna fordította.